

[Mimi Jakobsen]

attraktivt, som kan imødegå det akademiker-snobberi, det boglige snobberi, som uden tvivl eksisterer, og som er svært at bekæmpe.

Jeg tror ikke, at bestræbelserne på at gøre EFG mere boglig, mere teoretisk er den rette vej, det er ikke den måde, vi højner respekten for en praktisk uddannelse på. Man lokker husarerne ind ved at sige, det er næsten lige så fint som gymnasiet. Det er den dobbeltmoral, der ligger i det her med, at det ikke er finere med bøger, men alligevel. Man vil gøre gymnasiet lidt mere praktisk, og så står vi i en situation om 5, 6, 7 år, hvor man siger, at disse to uddannelser nu ligner hinanden så meget, at vi lige så godt kan slå dem sammen, og så har man integrationen af de 16-19-åriges uddannelse. Jeg kan sige med det samme – og det turde ikke være nogen nyhed – at CD ikke er at finde blandt tilhængerne af den politik.

Tilgangen til EFG og mesterlæren har været debatteret ofte her. Vi har hørt mange grunde til, at de unge tilsyneladende stadig holder fast ved mesterlæren. Der har været talt om den manglende støtte i basisåret. Man har talt – og det tror jeg er helt reelt – også om den manglende geografiske spredning af EFG-skolerne. Det er helt givet et problem, som jeg finder de radikale med deres dagsordensforslag har sat fokus på, et forslag, som jeg derfor kan støtte. Det har selvfølgelig også noget at gøre med traditioner inden for mesterlæren: man har endnu ikke rigtig tiltro til det nye.

Centrum-demokraterne var med til at forhindre, at mesterlæren blev afskaffet pr. 1983, og det gjorde vi ud fra den betragtning, at adskillige fagområder kom til os og sagde: vi ønsker denne uddannelse inden for specielt vores fagområde. Man kan sige, vi skød problemerne fra os ved at lægge det ud til fagene. Jeg mener stadig, det var den rigtige ting at gøre på det tidspunkt. Jeg mener også, at vi på et eller andet tidspunkt, måske i en ikke alt for fjern fremtid, må se disse uddannelser slået sammen, og jeg mener, det er rimeligt at gøre det, med det forbehold at EFG bør eksistere også uden basisåret. Vi synes, basisåret er glimrende for de elever, der endnu ikke ved, hvad de vil, men lad være med at bruge basisåret som en bremseklovs for de unge mennesker, der er trætte af teorien, som gerne vil ud og arbejde, og som kan få en læreplads. Lad dem komme i gang,

og lad os gøre EFG-systemet så smidigt, at dette kan lade sig gøre. Så tror jeg, man vil kunne samle et flertal – og et bredt flertal – her i tinget for dette.

Hr. Bertel Haarder var inde på, at de skoletrætte skulle direkte ud i praktik. Jeg er ganske enig. Det er også det, jeg har givet udtryk for her.

Jeg er lidt bekymret over, at ministeren i redegørelsen siger, at man på grund af de mange praktikpladser kunne forestille sig EFG-uddannelsen med mindre praktik. Det er muligt, jeg har misforstået ministeren – det skulle glæde mig, om jeg havde – men jeg har opfattet ministeren således, at ministeren ville se EFG-uddannelserne med mindre praktik, end det er tilfældet i dag, og det vil jeg gerne advare imod. De unge mennesker, vi skal uddanne på disse uddannelser, er ikke direktørerne for hverken Thrige-Titan eller B & W, eller hvad vi har af store virksomheder. Det er i allerhøjeste grad små selvstændige næringsdrivende med små virksomheder. Det er typisk det system, vi har her i landet, og som ingen vel er særlig utilfreds med. Derfor er det på denne baggrund, vi må vurdere, hvad det er for en uddannelse, vi giver. Jeg tror ikke, teorien er det, der gør, at de unge mennesker vil få den drift, der skal til for at tage det spring at blive mindre næringsdrivende. Jeg tror ikke, det er teorien. Jeg tror, det er en særdeles krævende og kvalificeret praktisk uddannelse, der skal til.

Men vi er ganske enige i, at de praktiske uddannelser må opvurderes på en eller anden måde. Hvordan vi gør det, kan vi muligvis blive uenige om, men intentionerne tror jeg vi er fælles om.

Må jeg med hensyn til gymnasiet sige, at centrum-demokraternes synspunkt på gymnasiet er uændret. Vi mener fortsat, at gymnasiet er for de bogligt dygtigste, dem, der stræber efter en videregående uddannelse.

Ministerens siger i sin redegørelse vedrørende tilgangen til gymnasiet, at alle egnede optages, og at der i princippet er fri adgang. Jeg er enig i, at der i princippet er fri adgang. Spørgsmålet er bare, om det er alle egnede, der optages. Vil ministeren garantere – det kan ministeren ikke, det er et retorisk spørgsmål – at 40, 50, 60 pct. af en årgang er egnet til at gå i gymnasiet, som vi kender det i dag? Nej, det vil man sikkert ikke, men